

INDIGO

Leesexemplaar

ROXANNE WELLENS

Indigo

P E L C K M A N S

Indigo. Een kleur even ongrijpbaar als het licht waarvan ze gemaakt is. Geen roze of blauw, maar ook geen violet. Iets ertussenin.

Niemand weet hoe indigo er precies uit ziet. Niemand weet hoe je het uitspreekt. Met een lange *ie* of met nadruk op de eerste letter?

Indigo is geen echte kleur. Je ziet geen mensen voor zich uit wijzen en zeggen: 'Zie je dat indigo huis?' Of: 'Ik dacht dat indigo topje aan te doen, dat past goed bij mijn zwarte broek.'

Indigo zweeft tussen de andere kleuren in. Een weesplaat op drift in het heelal. De zesde kleur van de regenboog die kinderen vergeten te schilderen.

Indigo leeft alleen in een opsomming. Aanwezig, maar net onzichtbaar.

Carnavaloranje

Leesvoorbeeld

Indigo het indigokind

‘Zo.’ Maud liet haar blik de kamer rond glijden. Haar pen deed *klik-klik*. ‘In het nieuwe nummer gaan we het hebben over slaap. De nieuwste inzichten rond slapen, makkelijke oefeningen die je kunt doen om sneller in slaap te vallen. Sylvia’, ze knikte in de richting van Indigo’s zwartharige collega, ‘is die nieuwe slaapschool aan het uittesten. Ze schrijft ook de rest van het stuk. Het wordt vast leuk.’ Haar stem klonk licht. Lichtgeel en opgewekt.

Zeven hoofden gingen op en neer. Sylvia glimlachte verlegen.

‘Hebben jullie nog ideeën?’ vroeg Maud. ‘We zullen de tafel rondgaan. Begin jij, Erin?’

Maandag. Meetingmaandag. De derde maandag van de maand, waarop er van negen tot halftwaalf vergaderd werd over de nieuwste *Psyche*.

Erin wierp een onzekere blik op Indigo en rammelde haar lijstje af met een nauwelijks hoorbare bibber in haar stem.

Indigo had hoofdpijn. Een souvenir van deze ochtend.

Het regende en de wereld zag er ellendig uit. Ze stond al tien minuten aan de tramhalte, als een bosuil weggedoken in de kraag van haar jas, toen ze de tram in de verte zag naderen. Binnen was het bedompt maar warm. De geur van natte kleding en ochtendadem. Smoezelige palen waaraan talloze handen houvast hadden gezocht.

In de verte zag ze iets wat leek op een vrije stoel. Naast

iemand anders, maar ach, ze was in een avontuurlijke bui. Een vrouw keek zuur op toen Indigo's tas bijna langs haar wang schuurde.

Indigo boog zich voorover en begon haar boek te zoeken. Er zijn mensen die willen lezen ongeacht de omstandigheden. In overvolle trams, te voet onderweg naar huis. Indigo was zo iemand. Ze sloeg het boek open op pagina 236.

Toen de tram rechtdoor reed in plaats van de afslag naar links te nemen, verstrakten haar spieren. 'Excuseer?' vroeg ze. Twee uitpuilende ogen met een vragende blik. 'Welke tram is dit?'

'Vier', bromde de man naast haar.

Dit was de verkeerde tram.

Autist, sneerde Miranda, de stem in haar hoofd die ze naar Miranda Priestly had vernoemd. De cynische hoofdredactrice van een modemagazine die je dromen verplettert door een wenkbrauw op te trekken.

Bijna instinctief stak Indigo haar hand in haar jaszak, waar het kaartje zat. Acht en een halve centimeter breed. Grijs met paarse accenten. Het brandde, brandde, brandde.

De tram schuurde langs een bocht. Het geluid knarste in haar oren. Mensen praatten, belden, scolden. Ze leken er niets van te merken.

Haar ogen gleden over de zinnen van het boek. Ze likten aan de woorden, maar proefden niets.

Toen ze opstond, torede ze boven iedereen uit. Een jonge vrouw keek naar haar en in een flits zag ze zichzelf door haar ogen. Gezicht in de plooi, blik op oneindig. Een vrouw die naar de Groenplaats moest en daarvoor tram vier

had genomen. Vanbinnen knapte het ene koordje na het andere.

In de tram richting haar werk was er geen plaats om te zitten. Indigo slingerde van links naar rechts. Hoofdpijn nestelde zich achter haar ogen. De rest van haar lijf voelde ze niet meer.

‘Indigo?’ Maud glimlachte verwachtingsvol. Haar notitieboekje open voor haar, pen in de aanslag. Zo was Maud. Indigo keek nerveus naar de kernwoorden op haar blad.

‘Ik wil een artikel schrijven over persoonlijkheidstesten’, zei ze. ‘Die zijn de laatste tijd populair en ik ben er zelf ook veel mee bezig. We zouden de verschillende testen die er zijn kunnen vergelijken, ze voorleggen aan een psycholoog met de vraag of ze geloofwaardig zijn. Ik dacht aan het DISC-model, dat persoonlijkheden koppelt aan kleuren, de 16 Personalities-test of het enneagram.’ Het enneagram was Indigo’s laatste nieuwe ontdekking. Zij was type 4, de romanticus. Dramaqueen voor de vrienden.

Maud knikte en noteerde. ‘Je zou er zelfs de horoscoop bij kunnen betrekken. Uiteindelijk is dat ook een manier om vat te krijgen op je persoonlijkheid.’

Indigo knikte en dacht aan haar volgende idee. Ze kon het pleidooi dat ze erover had uitgedacht, voelen zitten. Het was klaar om uitgepakt te worden, maar zat bedolven onder de slierten puin van deze ochtend.

Veertien ogen waren op haar gericht. De blikken erin afwachtend. Het was nooit zo stil.

‘Ik dacht er ook aan om een stuk te maken over indigo-kinderen’, begon ze. ‘Dat zijn nieuwtijdskinderen die vroeg-

wijs zijn en niet willen luisteren omdat...' Ze keek vluchtig naar de kernwoorden. 'Omdat...'

Het was weg. Alles.

'N-n-nu ja', ging ze door. 'Mijn moeder noemde mij vroeger een indigokind omdat ze mij bijzonder vond en, ik bedoel, indigokinderen zijn dus kinderen die vervelend doen en waar iedereen gek van wordt. Weet je wel? Want zo was ik ook vroeger.'

Ze sloeg haar ogen neer en slikte moeizaam. Ze was een beetje buiten adem. 'Meestal weten hun ouders geen blijf met hen, maar je kunt ze wel degelijk opvoeden. J-je moet ze gewoon leren begrijpen.'

Kon je een bijna-doodervaring hebben als je niet doodging? Dat moest wel. Want ze zag zichzelf vanuit de hoogte zitten. Haar lippen vormden woorden, haar handen bewogen. Een onbemand schip dat in sneltempo koers maakte richting een rotspartij.

Autist. Miranda weer.

Indigo zuchtte diep. 'En daar wil ik dus een artikel over schrijven.'

Maud knikte en dacht na. 'Heb je al een idee hoe je dat precies zou aanpakken? Heb je al iemand gevonden die daar iets over zou kunnen vertellen? Of kan een ouder van een indigokind getuigen?' 'Dat kan', zei ze, kwaad op zichzelf omdat ze dat niet had uitgezocht.

'Er zit wat in, Indigo', zei Maud terwijl ze haar pen neerlegde. 'Wat grappig trouwens dat je moeder je vroeger een indigokind noemde. Ik had nog nooit van die term gehoord. Komt je naam daar vandaan? En bestaat er wetenschappelijk bewijs dat de theorie achter indigokinderen staat?'

Stilte. 'Ik zal ernaar zoeken.'

Idioot.

'Wat denk jij, Barbara, als wetenschapper?' vroeg Maud.

Barbara snoof. 'Het lijkt mij een volstrekt onwetenschappelijke aanname dat indigokinderen bestaan.' Ze zei het alsof het woord tussen aanhalingstekens hoorde. 'Er zijn wel meer kinderen die niet luisteren naar hun ouders en daar zijn allerlei redenen voor, maar om ze meteen uit te roepen tot een eigen soort vind ik bijna te gek voor woorden. Het klinkt als newage-onzin.'

Maud fronste diep. Indigo's lip trilde.

'Laat het idee even bezinken, Indigo', zei Maud uiteindelijk. 'Doe er nog wat meer research over, kijk eens wat de wetenschap erover zegt. Wat denk je, goed idee?'

Ze knikte langzaam.

'Dat lijkt me goed. Bedankt', zei ze. Ze glimlachte naar Barbara.

'Had je nog ideeën?' vroeg Maud.

'Nee, dat was het voor mij', loog ze, en ze probeerde opgewekt te klinken.

Indigo de pragmaticus

De liftdeuren schoven dicht. Ze kon weer ademen. Hoe had ze een onderwerp waar ze zo vertrouwd mee was, zo verkeerd kunnen uitleggen? Barbara's stem gonsde in haar hoofd. De klank vermengde zich met het geruis tussen haar oren. *Volstrekt onwetenschappelijk. Te gek voor woorden. Een eigen soort.* Het was alsof ze van een boot was gestapt maar nog deinde, deinde, deinde.

Ze haalde het kaartje uit haar zak en wentelde het om zijn as. Sierlijke letters. De linkerbovenhoek gekreukt. *Emma Kabulo.* Een telefoonnummer.

De stilte in de kelder viel als een deken over haar schouders. Ze liet zich tussen twee fietsrekken in op de grond zakken. Net als vroeger. Er rolden tranen over haar wangen.

Toen ze haar neus had gesnoten, opende ze Tinder. *Nee*, zei Miranda, terwijl Indigo naar links swipete.

Nee, nee, nee.

Ze hield halt bij een jongen met donkerblond haar, geen baard, maar gelukkig ook geen vis die hij zelf had gevangen. Sam, 28. Hij was best knap.

Oudere mannen waren goed, zelfs als ze maar een paar jaar ouder waren. Dat beweerde Faye toch. Ze zou het appreciëren dat Indigo haar raad opvolgde.

Indigo grijnsde toen ze zag dat Sam haar al had geliket.

Lieve Lena, vandaag nam ik de verkeerde tram naar het werk. In plaats van rustig te blijven, af te stappen en een andere tram te nemen, zoals een normaal mens met een beetje relativiseringsvermogen zou doen, voelde het alsof de wereld stopte met draaien. Er zijn mensen met schulden, mensen die in hongersnood leven, mensen die op dit eigenste moment drie kinderen uit hun baarmoeder persen. En mijn wereld vergaat omdat ik me vergis van tram?

Ik vraag me af wat jij daarvan denkt, als psycholoog en zo.

Ongeveer een week geleden stond tante Eva voor de deur. Ik dacht dat er iets ergs was gebeurd, of dat ze me wou spreken over die kerst van 2000, toen we al haar zelfgemaakte kroketten hadden doorgespoeld. Echt, Lena, ik wou dat ze over die kroketten was begonnen.

In plaats daarvan ging ze maar door over haar dochter, en hoe die blijkbaar op het spectrum zit. Ik vond dat best een verrassing, al kan het me verder niet veel schelen. Eva zei dat ik het nieuws nog even geheim moest houden, want ze wilden de tijd nemen om het eerst zelf te verwerken. (Ik weet het: waarom vertelt ze het dan aan mij – vrij vertaald: aan ons?)

Maar dan. Tante Eva denkt dat ik ook ASS heb. Ze was bloedserieus, ik zweer het. We weten allemaal dat ik een weirdo ben, maar autisme? Dat is toch meer iets voor wiskundefreaks die weten op welke dag 19 september 1985 viel, of voor muurbloempjes die de watertemperatuur in de bokaal van hun goudvis meten?

Ik heb het haar gezegd, hoor, dat ik me niet aangesproken voelde. Ze gaf me het kaartje van een auticoach als antwoord. Ken jij dat? Ik had er nog nooit van geboord.

Ik vond het allemaal zo absurd onrealistisch, maar ik heb er de afgelopen week veel over opgezocht en nu ben ik er niet meer zo zeker van. Zou het ook niet veel verklaren?

Op momenten als deze wou ik dat je hier was, zus. Weet je al wanneer je terug in het land bent? Dan gaan we frieten eten.

*Liefs, en zeg hallo tegen Fuko voor me,
Indigo*

Indigo de fixer

Sam: Vertel eens, Indigo. Wat is jouw lievelingseten?

Van alle openingszinnen die ze al had gelezen, was dit de leukste. Niet dat er veel concurrentie was. Zou ze nog even wachten met reageren? Het mysterie erin houden? Ze schudde haar hoofd.

Indigo: Pasta. Altijd.

Ze staaarde naar haar scherm. Miranda vond het zelig. Maar misschien was Sam wel haar langverwachte soulmate, en dan was het logisch.

Sam: Vanavond tijd? Ik ken een goede Italiaan.

Sam: Ik hou niet zo van sms'en. Meer van reallife contact, snap je?

Dat deed ze niet. Ze hield van de veilige afstand die een scherm bood. Van een bericht overdenken, de woorden afwegen voor haar vingers het toetsenbord beroerden. En toch.

Indigo: Halfacht?

Ze kon niet voor eeuwig single blijven.

Terug op kantoor was alleen het geluid van tikkende toetsenborden te horen. Vermoeid plofte ze neer aan haar bureau.

Erin keek met een vragende blik op. 'Alles goed?' fluisterde ze.

'Ja', fluisterde Indigo terug.

Erin glimlachte tevreden. 'Je zult me toch ooit eens moeten vertellen waar je heengaat als je 's middags verdwijnt.'

‘Vandaag ben ik naar een sterrenrestaurant geweest’, zei Indigo. ‘De kreeft is een aanrader.’

De klok gaf vijf over halfeen aan. Indigo kreunde zonder geluid. Na de tramrit, de meeting en die huilbui van zonet had ze het gevoel dat ze een marathon had gelopen.

Ze schrok van een tikje op haar schouder.

‘O, sorry’, zei Maud. ‘Ik wilde je niet laten schrikken.’ Toen lachte ze. ‘Maar je weet wat ze zeggen, hè? Iemand die snel schrikt, heeft een slecht geweten.’

Ze boog zich wat voorover en begon zachter te praten. ‘Zeg, eh, Indigo. We zitten met een probleem. Een van de freelancers die een stuk ging maken over borderline is ziek. Ze had geloof ik al contact met een psychiater die bereid was om geïnterviewd te worden, maar het interview moet nog worden afgenomen. Zie jij het zitten om dat te doen? Het spijt me dat ik dat van je vraag. Ik weet dat je al veel werk hebt. Maar je werkt zo snel en degelijk.’

‘Ja’, zei Indigo zonder nadenken. ‘Tegen wanneer wil je dat ik het af heb?’

‘Begin volgende week, als dat zou lukken?’ zei Maud.

‘Oké’, zei Indigo, en ze wist dat het weekendwerk zou worden.

Maud zuchtte en gaf een kneepje in Indigo’s schouder. ‘Sorry, en bedankt. Je bent geweldig.’

‘Geen probleem’, zei Indigo, en ze slikte de brok in haar keel weg.

Lieve Indigo-san,

Ik droom al weken van frieten. Ik kom snel, beloofd.

Mako en ik zijn er een paar dagen tussenuit geweest vorige week. Ik had het nodig. Ik help bijna elke avond in het restaurant van zijn ouders en de rest van mijn dagen breng ik nog steeds door met zoeken naar een job. Wat we doen voor de liefde, zeker?

Ik denk dat tante Eva misschien wel eens gelijk zou kunnen hebben, zusje. Wat zegt Faye ervan? Misschien moet je je laten testen? Het zou alleszins dat neurotische kantje van je verklaren.

Hou me op de hoogte, bé.

Lena

PS Fuko miauwt hallo terug.

Indigo de femme fatale

Sam had zijn ene hand nonchalant in zijn jeans en hield in zijn andere een sigaret. Zijn broekspijpen waren opgerold. Witte sportsokken in afgetrapte Nikes. Hij was kleiner dan ze had verwacht. Smaller.

Zelf had ze hoge laarzen en een rokje aangetrokken. En panty's met 10 denier waar je haar benen doorheen zag. Het was zo koud buiten dat ze klappertandde.

'Indigo?' vroeg hij toen ze houterig op hem afstapte. Hij liet zijn ogen goedkeurend over haar lichaam glijden. Hij had een slome manier van doen, al zou hij het zelf vast 'relaxed' noemen.

'Hey, Sam', zei ze. Hij wou vooroverbuigen om haar een kus op de wang te geven, maar ze maakte geen aanstalten om hetzelfde te doen. Het werd een flauwe omhelzing, waarbij hij een paar klopjes op haar rug gaf.

'Zo, jij hebt veel tatoeages op je benen', zei hij.

'En jij hebt eten tussen je tanden', zei ze. Zijn ogen werden groot en op zijn wangen verscheen een opgelaten blos.

'Fuck. Waar?' vroeg hij.

'Tussen je voortand en de tand daarnaast. Hier.' Ze haalde een spiegelkje uit haar tas. Hij mompelde een bedankje.

'Zo', zei hij, en hij gaf de spiegel terug. 'Helemaal klaar. Laten we dan maar naar het restaurant gaan. Koud hè?'

De 'goede Italiaan' was haar maar al te bekend. Het was het soort restaurant waar ze als het kon met een grote boog omheen liep. Middelmatig eten. Veel te druk. Gegarandeerd

hoofdpijn. Of migraine, want hoofdpijn had ze al. De ober bracht hen naar een tafeltje dat tussen vier andere tafels stond. Ze zaten ingesloten tussen koppels die in houding varieerden van erg verliefd tot een stilzwijgend ik-heb-jou-niks-meer-te-zeggen. Ze bestelde pasta all' arrabiata en bruiswater, wat haar een frons van Sam opleverde. Toen de ober weg was, vroeg ze of er iets scheelde.

'Nee, er scheelt niets,' zei Sam. 'Ik vind het alleen vreemd dat je geen glaasje wijn meedrinkt. Dat is toch gezelliger? Anders moet ik alleen drinken.'

'Ik drink geen alcohol,' zei ze. 'Tenzij ze hier wijn van topkwaliteit serveren, maar dat lijkt me niet het geval.'

Hij lachte niet.

Sam werkte als administratief medewerker bij een architectenbureau, woonde sinds kort alleen, had geen huisdieren en ging 's zomers graag op vakantie naar Griekenland met zijn vrienden. Dat Indigo elk jaar uit vrije wil alleen op vakantie ging, was voor hem moeilijk te vatten.

'Heb je dan nooit een vriend gehad?' vroeg hij. 'Of heb je geen vriendinnen die met je mee kunnen ofzo?'

'Ik heb wel een paar mannen gedatet, en vrouwen, en ik heb voor alle duidelijkheid vriendinnen,' zei ze, de plotse, schalkse blik in zijn ogen negerend. 'Maar ik heb nog nooit een serieuze relatie gehad, nee.' Ze schokschouderde. 'Ik weet het niet, ik ga gewoon graag alleen op reis.'

'Nog nooit?' Hij klonk oprecht verbaasd. 'Kom op, zo'n lekker wijf als jij kan toch krijgen wie ze wil? Er zijn genoeg mannen die op vrouwen als jij kicken. Met je piercing en tatoos en zo. Mezelf inclusief.'

Hij grijnsde.

Charmant.

‘Ik ben misschien te kieskeurig’, zei ze, een geeuw onderdrukkend.

‘Ik haat kieskeurige wijven’, zuchtte hij. ‘Daar bedoel ik jou niet mee hoor, Indigo. Je lijkt me helemaal niet zo kieskeurig. Mijn ex, die was kieskeurig. Een trut, echt waar. Ik kon nooit iets goed doen. En als ik deed wat ze vroeg, bedacht ze wel weer iets anders waarin ik tekortschoot.’ Hij grijnsde opnieuw. ‘Toen ik het hélemaal zat was, heb ik haar nog een laatste keer geneukt, en dan...’ Hij liet zijn handen met een klap tegen elkaar komen. ‘Heb ik haar gedumpt.’

Er bestaan paradijsvogels die, voor ze een wijfje het hof maken, hun territorium ontdoen van elk blaadje dat er ligt, en vervolgens negen op voorhand geofende danspassen uitvoeren met als enige doel haar hart te bekoren. Negen.

‘Jij bent beslist geen *Carola’s parotia*’, zei ze. Ze realiseerde zich te laat dat hij midden in een uitleg was. Nog steeds, vermoedde ze, over zijn ex.

‘Hé?’ fronste hij.

‘Laat maar.’ Ze schonk hem een onschuldig lachje. ‘Sorry. Iets uit een natuurdocumentaire waar ik aan moest denken.’

De pasta was lekker. Niet uitmuntend, maar lekker. Sam bestelde een tweede glas wijn. ‘Weet je zeker dat je niet meedrinkt? Dan bestel ik een karaf.’

‘Ik weet het zeker.’ Ze kon haar ogen amper openhouden. Een glas rode wijn erbij en ze zou zelfs niet meer kunnen doen alsof ze interesse had.

‘Zeg, Indigo, even iets anders. Mag ik wat vragen?’ Hij nam een grote slok van zijn glas. De rand glom van het vet toen hij het neerzette.

‘Ga je gang.’

‘Wat vind je eigenlijk van trio’s?’

‘O’, zei ze.

‘Ja, zie je, ik heb altijd al eens een trio willen doen. En je lijkt me wel een wilde, ook omdat je met vrouwen datet en zo. Dus ik dacht, je weet wel.’

Indigo knipperde een paar keer. Het rumoer van het restaurant vulde de stilte tussen hen. Het licht begon pijn te doen aan haar ogen. Wat had ze verkeerd gezegd?

‘Sam’, zei ze ten slotte. ‘Het spijt me als ik je op verkeerde ideeën heb gebracht. Ik doe alleen maar trio’s met vrouwen. Uitsluitend vrouwen.’

‘O. Ja natuurlijk. Nee, sorry. Ik had er niet over moeten beginnen. Ik... ja, ik kon maar proberen, hè.’ Hij kuchte en schoof zijn stoel luid naar achteren. ‘Ik ga even naar het toilet.’

‘Sam?’ Hij draaide zich om, die frons nog steeds op zijn gezicht.

‘Dat van die trio’s met vrouwen was een grapje, hè. Ik doe eigenlijk nooit trio’s.’ Hij lachte schaapachtig terug. De binnenkant van zijn onderlip was donkerrood. Dit werd ’m niet.

Lieve Lena,

Kom je later bij mij en mijn dertig katten wonen? En zie ik eruit als iemand die trio's doet?

Just asking. x

Indigo de pleaser

‘En toen?’

‘Toen zei hij: ik denk dat we het hierbij laten.’

Dinsdagavond, zesendertig over acht. De herinnering aan gisteren was schreeuwerig carnavalaranje en puntig.

De therapeut legde haar vulpotlood neer en ging iets achterover zitten. ‘Waarom ben je niet eerder naar huis gegaan? Zo te horen voelde je je al niet erg goed toen je aankwam, maar je hebt je afspraak toch uitgezeten terwijl je het niet naar je zin had.’

‘Omdat, ja, omdat dat niet erg netjes is’, zei ze.

‘Grenzen stellen is voor iedereen moeilijk’, zei de therapeut begripvol. ‘Niemand leert je hoe dat moet. Als je al iets over grenzen wordt aangeleerd, is het hoe je andere mensen gelukkig kunt maken, vaak door over je eigen grenzen te gaan. Maar dat wil niet zeggen dat je geen grenzen hebt. Dat lijkt me een goed onderwerp om vandaag mee aan de slag te gaan’, zei ze. ‘We zullen beginnen met een oefening. Wil je even gaan staan? Zo meteen ga ik dichterbij komen. Wanneer je het dicht genoeg vindt, zeg je stop. Als je niets zegt, wandel ik verder. Oké?’

Ze stond zo al dicht genoeg. Maar Indigo knikte.

De therapeut begon kleine stapjes in haar richting te zetten. Moest ze haar aankijken? Naar de grond kijken? Afwisselend naar haar en naar de grond kijken?

‘Oké, stop’, piepte ze toen de therapeut vlak voor haar stond. Een blonde haarlok viel voor het gezicht van de vrouw.

Het voelde alsof haar oogbollen tegen die van Indigo drukten.

‘Voel je je hier echt comfortabel bij?’

Stilte.

‘Zou je iemand anders ook zo dicht laten komen?’ drong ze aan.

‘Nee. Maar jou wel, omdat jij het bent.’

Leugenaar. Leugenaar. Leugenaar.

‘Ik ben je therapeut. Wij kennen elkaar verder niet. Je zou kunnen zeggen dat ik een vreemde ben. Laat je vreemden zomaar in je eigen ruimte komen?’

‘Nee’, mompelde Indigo. ‘Sorry.’

‘Je hoeft geen sorry te zeggen tegen mij, Indigo.’ Ze ging eindelijk achteruit.

‘Je bent een pleaser’, zei ze toen ze weer ging zitten. Ze schreef iets op. Het clipboard dat haar papieren vasthield, was van hout. Psychologen die voor staatsinstellingen werkten, hadden er altijd van plastic. Rode, meestal.

‘Hoe stop je met een pleaser te zijn?’ vroeg Indigo.

‘Meestal kost het jaren van therapie. Maar ben je bereid om eraan te werken?’

Ze zou zowat alles doen om zich beter te voelen. Haar hoogtevrees overwinnen en bungelend aan een elastiek van een klif springen. Treinsurfen, navelpluisjes verzamelen en leren loeien als een koe.

‘Dan zal het wel lukken’, glimlachte de therapeut.

‘Maar hoe gaat dat in zijn werk? Heb je een stappenplan dat ik kan volgen?’

De therapeut krabde aan haar neus. ‘Die dingen lopen zoals ze lopen. Er bestaat niet echt een stappenplan. Maar ik

geloof dat die controledwang een van de redenen is dat je hier bent, waar of niet?’

‘Ik denk het.’

‘Misschien kan het helpen om dit te zien als een proces. Alles gebeurt op zijn tijd, dat is gewoon zo. Je kunt niks forceren. Je moet loslaten, in overgave gaan.’

‘Ik ben geen *go with the flow*-meisje’, zei Indigo. ‘Tenzij ik weet hoe laat de flow begint.’

Haar therapeut keek haar niet-begrijpend aan.

‘Waarom doe je zo neerbuigend over jezelf?’

‘Ik bedoel dat loslaten niet lukt zonder stappenplan.’ Het was even stil. ‘Denk jij dat ik autisme zou kunnen hebben?’

De wenkbrauwen van de therapeut kropen naar elkaar toe als rupsen op een tak. Toen stootte ze een schel gelach uit.

‘Wie heeft je dat wijsgemaakt?’

‘Mijn tante. Mijn nichtje heeft het ook.’

‘Je tante heeft het mis’, zei ze. ‘Ik weet zeker dat jij niet op het spectrum zit. Je hebt geen problemen met oogcontact, je kunt over jezelf reflecteren, je gevoelens voelen, je hebt empathie. Daar zou ik me echt geen zorgen om maken.’ Ze zuchtte. ‘Je moet gewoon leren hoe je dat molentje af en toe kunt uitschakelen. Heb je al eens geprobeerd te mediteren? Ik heb een eigen meditatietool waar ik je de inlogcodes van zal geven. Veel van mijn cliënten zijn ermee geholpen.’

Indigo perste haar lippen samen in een gemaakte glimlach. Mediteren, dat had ze nog maar honderdduizend keer geprobeerd.

Indigo de mislukte goeroe

Haar billen rustten op een meditatiekussen gevuld met biologische boekweit. Er brandden kaarsen en een wierookstokje verspreidde een onaangenaam felle geur. Ze had net haar laatste nagel afgebeten en was er klaar voor.

De stem van haar therapeut vulde haar appartement. 'Maak het jezelf gemakkelijk', zei ze. 'Adem diep in door je neus en uit door je mond. Doe dat een paar keer, zodat je lichaam in de ruimte kan landen. Misschien merk je hoe je ademhaling langzaam kalmer wordt. Als er gedachten opkomen, laat ze dan gewoon zijn. Laat alle gedachten gaan.'

Hoe laat zou het eigenlijk zijn? dacht Indigo. En zou die borderline-expert haar al hebben teruggemaid? Ze had niet veel tijd meer voor Maud het stuk verwachtte.

Blijf bij de les, beval Miranda.

'Beeld je in dat je bij iedere uitademing stress uitblaast', ging de stem verder, 'en dat er rust voor in de plaats komt. Voel de diepe, diepe rust in jezelf.' Een klankschaal gonsde op de achtergrond. In de yogastudio waar ze af en toe heen ging, hadden ze er ook zo een. Ze had het eens geprobeerd. Het was verrassend moeilijk.

Misschien moest ze toch echt haar mails even checken.

Zuchtend opende Indigo een oog. Ze opende haar inbox. De donderwolk die boven haar hoofd had gehangen, klaarde op: Veerle kon morgen. Nu ze dat wist, zou ze zich pas echt kunnen concentreren.

'Je bent goed zoals je bent', zei de therapeut toen Indigo

weer op play drukte. 'Hier en nu. Je hoeft niets te veranderen. Je hoeft niets te doen. Voel de rust die dat besef teweegbrengt.'

Als iedereen dat geloofde, zou ze geen klanten meer hebben, dacht Indigo. Ze deed een poging om haar ademhaling diep en lang te laten worden. De therapeut was opgehouden met praten. Het was lang stil.

'Laat nu het blauwe licht opnieuw je hele lichaam vullen', zei ze. Wat? Wélk blauw licht?

Met een zucht zette Indigo de meditatie opnieuw op pauze. Mushu keek vragend op toen ze dat vervelende kussen onder zich vandaan trok. Ze vleide zich naast haar hond neer. Mushu maakte een brommend geluid. Indigo bromde terug.

'Jij', fluisterde ze tegen de rossige cockerspaniël die ze nu al zeven jaar had, 'bent mijn beste vriendin.'

Kronk kwam luid mauwend aangewaggeld en keek haar vermoeid aan. Geef me te eten, mens, leek zijn blik te zeggen. Ze gehoorzaamde. Daarna zette ze voor de vijfde keer *Frozen II* op.

Zus, denk jij dat Elsa autistisch is? In Show yourself zingt ze (ja, het is zover gekomen dat ik Disney-liedjes citeer om mijn eigen psyche te begrijpen):

Show yourself
I'm dying to meet you
Show yourself
It's your turn
Are you the one I've been looking for
All of my life?
Show yourself
I'm ready to learn

I've never felt so certain
All my life I've been torn
But I'm here for a reason
Could it be the reason I was born?
I have always been so different
Normal rules did not apply
Is this the day?
Are you the way
I finally find out why?

Ik weet het niet, vanavond berkende ik me ineens in haar. Als ik dan op Elsa lijk, zou ik het niet zo erg vinden om een ass queen te zijn. Haha, snap je? Zo'n glitterjurk zou ik ook op prijs stellen.

Groetjes.

Indigo de wannabe ochtendmens

Succesvolle mensen staan vroeg op. Om zeven uur al sporten, de zon zien opkomen terwijl ze luisteren naar de vijfde symfonie van Beethoven. Tegen de tijd dat ze naar hun werk vertrekken, hebben ze er al een halve dag opzitten.

Zelf had Indigo die ochtend weer door haar wekker van halfzeven geslapen. Haar ogen prikten terwijl ze de slaap eruit wreef. Kronk lag op de vensterbank en keek haar ongeïnteresseerd aan. Het verbaasde haar dat hij op de vensterbank paste. Het to-dolijstje van de dag begon al vorm te krijgen in haar hoofd. Elke taak een flinkerend neonbord.

‘Liefste universum,’ fluisterde Indigo, ‘ik zal alles doen wat je wilt als je mij de lotto laat winnen.’ Ze sleepte zichzelf uit bed en maakte een wandeling in het parkje achter de hoek met Mushu en Duchess. Om acht over acht zaten er drie vlekken op haar jurk, was de punt van het wikkellint nat van in de wc te hangen, en was de onderkant van het pannetje waar ze pap in had gemaakt bruinverbrand. Toen ging de bel. Duchess stootte een schel geblaf uit.

‘Ik ben het’, riep Faye.

Faye Lewandowska, vandaag gekleed in een felroze broek en een paarse trui met Troetelbeertjes erop.

Together forever.

‘Wat een mooie ochtend, hè? Ik ben al van zes uur op.’ Ze lachte. ‘Ik ben gisteren naar de kapper geweest.’ Ze trok de koelkast open en schonk zichzelf een glas appelsap in. ‘Vind je het mooi?’ Haar haarkleur was een exacte kopie van haar outfit.

‘Ik vind het prachtig. Je straalt, zoals altijd’, glimlachte Indigo. ‘Maar liefste Faye, ik moet eigenlijk vertrekken.’

‘Ja ja, jij moet altijd weg’, zei ze.

‘Maar nu echt. Ik heb een interview over een halfuur.’

Ze spoelde haar glas uit. ‘Dat was verfrissend. Wie ga je interviewen?’

‘Een of andere Veerle. Een psychiater. Een lastminute-opdracht van Maud.’

‘Heb je weer een lastminute-opdracht aangenomen?’ vroeg Faye verbaasd. ‘Ga je ooit ophouden met jezelf in allerlei onmogelijke bochten te wringen voor anderen?’

‘Ze heeft me nodig.’

‘Je verliest jezelf op die manier nog eens.’

‘Zo filosofisch vanmorgen, Lewandowska.’

‘Kom je vanavond pizza eten? Je hoeft nu nog geen antwoord te geven. Laat het maar bezinken.’ Indigo knikte.

‘Zo. Dat was kort en krachtig’, zei Faye. ‘Laten we gaan.’

Indigo pakte haar tas. Ze gaf de honden een aai en zei dat ze over een paar uur terug thuis zou zijn. Ze wilde graag geloven dat ze haar begrepen: het verzachtte de pijn van ze telkens te moeten achterlaten. ‘Ooit’, fluisterde ze zo zacht dat alleen zij het konden horen, ‘koop ik een huis met een grote tuin voor jullie en werk ik elke dag van thuis uit, zodat ik jullie nooit meer alleen moet laten.’

Voor ze buitenging, gaf ze drie tikjes tegen het sleutelkastje. Ze wierp nog een laatste blik op de honden voor ze de deur sloot.

Indigo de journalist

De deur viel met een luide KABENG in het slot. De hele gang trilde. Een paar mannen die zaten te lunchen, keken op. Een van hen lachte toegeeflijk. Ze rechtte haar rug, tuitte haar lippen en liep zelfverzekerd op een tafel af. Vanuit haar ooghoek zag ze dat de man die had gelachen naar haar keek. Zijn pak was blauw en zijn haar zwart. Ze bloosde toen hij haar blik ving.

Om zichzelf een houding te geven, begon ze een mail naar Lena te typen:

Zus, weet je nog dat mama mij vroeger soms een indigokind noemde? Vannacht (ik kon weer niet slapen) kwam ik dit tegen op internet:

Het gebeurt vaak dat kinderen die worden gediagnosticeerd met ADHD of autisme ook indigokinderen zijn. Het is belangrijk om je kind niet te laten definiëren door een diagnose. Misschien voelt het kind zich thuis meer op zijn gemak als 'indigo', maar een formele diagnose is toch van belang. Zo vergroot je de kans dat het kind op een juiste manier wordt ondersteund.

Ik denk dat ik me ga laten testen. Liefsliefsliefs.

Achttien minuten, een mail en zeven bliken van de knappe man later – niet dat ze aan het tellen was – deed Veerle de deur beheerst dicht. Ze zette haar zwartleren handtas op tafel en glimlachte vermoeid.

'Hallo. Ik ben Veerle.' Ze stak haar hand uit. Hij was koud.

‘Indigo.’

‘Leuke plek. Ik ben hier nog nooit geweest.’

Indigo imiteerde haar toon en zei: ‘Ja. Mooi uitzicht.’

‘Het spijt me dat ik te laat ben. Ik had wat vertraging.’ Ze wierp haar een veelbetekenende blik toe. ‘Kinderen, je weet wel.’

In de verte zag ze hoe de man een hap salade in zijn mond schoof.

‘Hoe heet het blad ook alweer waar je mij voor interviewt?’

‘*Psyche*. Rond alles wat met mentale gezondheid en psychologie te maken heeft. Wist je trouwens dat Psyche een beeldschone Griekse prinses was? Ze was zo mooi dat Aphrodite jaloers werd en haar zoon Cupido op haar afstuurde, om haar met een van zijn pijlen te raken zodat ze verliefd werd op een of ander lelijk beest. In plaats daarvan werd hij zelf verliefd op haar.’ Ze grinnikte.

‘Juist. Nee, dat wist ik niet.’ Veerle ging zitten en schikte haar rok. ‘Vraag maar raak.’

Indigo de journalist was goed in luisteren. Ze maakte oogcontact, een, twee, drie tellen, keek toen een tel weg en knikte vervolgens begrijpend. Soms maakte ze een instemmend geluid of noteerde iets dat ze nadien nooit meer zou lezen. Ze liet niet merken dat ze bijna alles wat Veerle vertelde al wist door het uitvoerige onderzoekwerk dat ze had gedaan. Ze slaagde er zelfs in om haar aandacht bij het gesprek te houden. Een uur lang. Toen ze klaar waren met het interview, was het artikel al geschreven in haar hoofd.

‘Het waren fijne vragen’, zei Veerle enthousiast. ‘We zijn in de diepte kunnen gaan.’

Indigo wierp een subtiele blik op haar horloge. Nog een kwartier voor ze naar kantoor moest vertrekken.

‘Veerle? Mag ik nog iets anders vragen?’

‘Natuurlijk’, zei de vrouw, en ze schoof een pluk haar achter haar oor die uit haar staart was ontsnapt. ‘Jij bent een psychiater. Houdt dat in dat je ook veel weet over ASS?’

‘Het is niet mijn gebied van specialisatie, zoals borderline, maar ik weet er wel het een en ander over. Waarom?’

‘Ik doe wat verkennend onderzoek naar autisme voor een ander artikel dat ik misschien wil schrijven’, zei ze. Nu keek Veerle op haar horloge.

‘Ik heb nog wel heel even.’

Er was een groot verschil tussen ‘wel even’ en ‘heel even’. Welke ‘even’ bedoelde ze?

‘Het duurt niet lang’, zei Indigo dan maar. ‘Het artikel zal gaan over autisme bij volwassen vrouwen.’ Veerles ogen lichtten op. ‘Heel interessant. Een onderbelichte groep.’

‘Dat is net het punt. Waarom worden zoveel meisjes als kind niet gediagnosticeerd?’

Veerle perste haar lippen op elkaar en knikte meewarig. ‘Ja, dat is echt een probleem. Autisme uit zich anders bij vrouwen dan bij mannen, maar vroeger werd bijna al het onderzoek op jongens gebaseerd. Hetzelfde geldt voor andere ontwikkelingsstoornissen, zoals ADHD bijvoorbeeld. Daarbij komt dat meisjes vaak zo goed zijn in het verbergen van hun symptomen dat niemand iets merkt. Het is meestal pas veel later dat ze andere klachten ontwikkelen, zoals chronische vermoeidheid of depressies of angststoornissen...’

‘En dat dan pas de onderliggende oorzaak aan het licht komt’, zei Indigo.

‘In het beste geval, ja’, zei Veerle. ‘In de meeste gevallen worden ze eerst vergeefs behandeld voor hun secundaire klachten, die soms zelfs na jaren van therapie niet lijken te beteren. Vaak gaat het hier over succesvolle vrouwen, vrouwen met een job, een gezin, een sociaal leven, die op elk gebied mee lijken te kunnen met de maatschappij. Maar ze lijden in stilte.’

Haar ogen stonden op het punt ongevraagd tranen te lekken door die laatste opmerking, toen er een ober voorbijkwam. Indigo stak haar hand snel op voor de rekening.

‘Bedankt voor alle input, Veerle’, zei ze. ‘Je mag het artikel straks in je mailbox verwachten.’

‘Straks al?’ vroeg Veerle verbaasd.

Een tijdlang staaarde ze naar haar fiets. Tibetaanse vlaggetjes die hun kleur waren verloren, wapperden in de mast van een zeilboot. Ze propte een paar koekjes in haar mond en raapte een lege verpakking op die over de grond rolde.

‘Hé.’

De man had zijn handen in zijn broekzakken en wiebelde van zijn ene voet op de andere. ‘Ben je journalist?’ vroeg hij.

‘Ja’, zei Indigo, en haar hart maakte een sprongetje. ‘Wat heeft me verraden?’

‘Zomaar een idee’, grijnsde hij. ‘Ik ben David trouwens.’

‘Indigo.’

Hij deed een stap naar voren en schudde haar hand. Droog. Warm. David was marineblauw. Net zoals zijn pak.

‘Kan ik je een keer mee uit eten nemen, Indigo?’ vroeg hij. ‘Ik zou je graag beter leren kennen. Je bent een prachtige vrouw.’